

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach II Wydział Karny
w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Bernadeta Ziółkowska

Prokurator – nieobecny, zaniechano zawiadamiania

w sprawie

J S

oskarżonego o to, że w dniu października 2013 roku w G prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą U, będąc uprawnionym do wystawienia dokumentu „Zaświadczenie o działalności” poświadczyl w nim nieprawdę zaświadczając, iż jego pracownik J M zatrudniony w charakterze w okresie od godziny dnia .09.2013 roku do godz. dnia .10.2014 r. przebywał na urlopie, tj. o przestępstwo z art. 271§1 kk

na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 roku (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.)

postanawia:

przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne czy art. 271§1 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. – Kodeks Karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.) w zakresie w jakim dopuszcza stosowanie wobec tej samej osoby fizycznej, za ten sam czyn odpowiedzialności za przestępstwo i kary pieniężnej, o której mowa w art. 92a ust. 1 ustawy z dnia 06.09.2001 r. o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 poz. 1414 ze zm.) jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 2003 Nr 42 poz. 364) oraz art. 14 ust. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych /MPPOiP/ (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167)

UZASADNIENIE

J S prowadząc działalność gospodarczą – U , zatrudniał pracowników m.in. J M , któremu w dniu .10.2013 roku wydał „Zaświadczenie o działalności” poświadczając w nim, że jego pracownik J M zatrudniony w charakterze w okresie od godziny dnia .09.2013 roku do godz. dnia .10.2014 roku przebywał na urlopie , które ten okazał Inspektorowi Transportu Drogowego podczas kontroli przeprowadzonej w dniu .10.2013 roku w L . W związku z ustaleniem, że zaświadczenie powyższe poświadczало nieprawdę wszczęto postępowanie administracyjne, zakończone decyzją z dnia .12.2013 roku o nałożeniu kary pieniężnej w kwocie zł na podstawie art. 92a ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, która uprawomocniła się. Następnie Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego zawiadomił Prokuraturę Rejonową w G o podejrzeniu popełnienia przez J S przestępstwa z art. 271§1 kk oraz przez J M przestępstwa z art. 273 kk. Postanowieniem z dnia .06.2014 roku wszczęto dochodzenie, które zakończyło się skierowaniem do sądu aktu oskarżenia przeciwko J S i J M

Zdaniem Sądu budzi wątpliwość konstytucyjność przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie, albowiem stypizowane w art. 271§1 kk zachowanie sprawcy poświadczanie przez osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu nieprawdy w dokumencie, w tym przypadku poświadczanie w „Zaświadczeniu o działalności” nieprawdy o urlopie J M w okresie od godziny dnia .09.2013 roku do godziny dnia .10.2013 roku, stanowiło równocześnie naruszenie warunków przewozu drogowego w rozumieniu art. 92 a ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, rodząc odpowiedzialność za przestępstwo oraz sankcję administracyjno-karną – określoną w ustawie jako „kara pieniężna”. W ocenie Sądu powyższy stan prawny - kumulacja odpowiedzialności administracyjno-karnej i karnej narusza zasadę państwa prawa wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP, będąc wyrazem nadmiernego rygoryzmu prawnego. Ponadto powyższa sytuacja prawna, zdaniem Sądu, narusza też art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, który stanowi, iż nikt nie może być ponownie sądzony lub ukarany w postępowaniu przed sądem tego samego państwa za przestępstwo, za które został uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem lub uniewinniony zgodnie z ustawą i zasadami postępowania karnego tego państwa. Wykładania tego przepisu wskazuje, że chodzi tu o zachowania, które w systemie prawa krajowego nie muszą być zdefiniowane jako przestępstwo, a pojęcie „postępowanie karne” należy definiować jako postępowanie w „sprawie karnej” (C. Nowak, Prawo do rzetelnego procesu sądowego w świetle EKPC i orzecznictwa ETPC; Rzetelny proces karny

w orzecznictwie sądów polskich i międzynarodowych, pod red. P. Wilińskiego, Warszawa 2009). Kumulatywne stosowanie sankcji w przypadku zbiegu odpowiedzialności za przestępstwo oraz sankcji w postaci „kary pieniężnej”, zdaniem sądu, narusza także normę art. 14 ust. 7 MPPOiP stanowiącą, iż nikt nie może być ponownie ścigany lub karany za przestępstwo, za które już raz został prawomocnie skazany lub uniewinniony zgodnie z ustawą i procedurą karną danego kraju.

Zauważyć należy, że „kara pieniężna” przewidziana w art. 92a ust. 1 ustawy o transporcie drogowym jest sankcją za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego uregulowanych tą ustawą, jednakże pomimo swych administracyjnoprawnych cech ma realizować cel stricte penalny. Powyższy administracyjno-karny charakter sprawia, iż równoległe stosowanie art. 271§1 kk może prowadzić do naruszenia zasady ne bis in idem, która wyraża zakaz podwójnego karania tej samej osoby za popełnienie tego samego czynu, gdyż stanowi to naruszenie zasady proporcjonalności reakcji państwa na naruszenie obowiązku prawnego (wyrok TK sygn. K 36/00 z 08.10.2002 r. OTK ZU nr 5/A/2002 poz. 63). W polskim prawie karnym brak normy, która wskazywałaby, jak powinna kształtować się odpowiedzialność w razie takiego zbiegu.

Zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów określona w art. 8 k.p.k. i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP wskazuje, iż sądy rozstrzygają samodzielnie kwestie prawne i są niezawisłe, podlegają tylko Konstytucji RP oraz ustawom, jednakże poza ich kognicją pozostaje samoistne stwierdzenie niezgodności przepisu prawnego z Konstytucją RP czy też umowami międzynarodowymi, gdyż ciąży na nich obowiązek poszanowania i przestrzegania ustaw, do czasu utraty przez nie mocy obowiązującej. Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP „Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa”, dlatego też nie mogą w sposób dowolny odmawiać stosowania aktów normatywnych, które stanowią źródła prawa w Rzeczpospolitej Polskiej. Zarówno w doktrynie prawa jak i orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że przepisy odnośnie których zachodzi wątpliwość co do ich zgodności z konstytucją mogą być niestosowane dopiero wtedy, gdy Trybunał Konstytucyjny wydał orzeczenie stwierdzające ich niekonstytucyjność.

W ocenie sądu rozstrzygnięcie powyższych wątpliwości odnośnie konstytucyjności powołanego przepisu ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż będzie warunkowało możliwość odpowiedzialności karnej oskarżonego, gdyż w przypadku uznania go za niezgodne z Konstytucją, Sąd będzie związany tym rozstrzygnięciem.

Mając powyższe na uwadze sąd orzekł tak w sentencji

Zgodność niniejszego odpisu
z oryginałem stwierdzam
Głubczyce, dnia 17.09.11.....
Z-ca Kierownika Sekretariatu
mgr Daniel Malkiewicz